

Panun rakinoita

"KUOLEMATTOMUUDEN PUUTARHA."

Talibintti maaliskuulla
mietti nä n mielellään:
Tahdon laulaa riemusulla
sävelmän uuden tään:
titi, jyy-titi, tyy

— — —
Luminietos alenituupi,
jokohan kevät saa . . .

Koko maaliskuun jo kajaheli
tämä laulu kotonani enkä siihen
koskaan kyllästynyt. Tytön intti
yhtyi aina kertisäkeeseen "titi-
tyy", niin että odella tunsii ke-
vään lähestyvän.

Nyt olin, hihänyt kevättalvisen
jäälakeuden yli häikäistyen kirk-
kaudesta, jota timanin kimmeltä-
vä lakeus ja sininen taivas säteili-
vä. Muutamien kymmenen met-
rin päähän rantatöyrästä pysäh-
dyin ja katselin ympärilläni: ei-
ristinsieluakaan, koko ulapalla, jo-
ta pohjoisen ja lännen välillä jat-
kui peninkulmittain. Hljajisuus

oli ensin niin syvä, että se tuntui
huminana korvissani, mutta sil-
ten se yhtäkkiä oli kuin jokin vä-
liverho olisi repäistänyt auki: koko
ilma väreili lintujen laulua.

Valkealla törmällä seisoj valkea
Kesälän vielä puolittain hionok-
sissa, mutta mämmikkö sen ympäril-
lä ja rakana kohosi totisena ja
täysin lumettomana taivasta koh-
den. Ja siellä soi . . .

Osa kesävieraitani oli siis saa-
punut ja tervehti minua nyt ne-
linkertaisen kvartetin ja vii-
sinkertaisen kvintetin, niin etiä
tuntui kuin lumi siinä samassa
olisi sulanut ympärilläni ja aalto
lyönyt loiskuen rantakiviin.

"Kuolemattomuuden puutarha",
sanoi Eino Raillo tässäkin hiljai-
sesta onnelasta, jonne maailman
melu yhtäkkiä kauautui vain
heikkona kohuna, jossa päivä-
paistoi, ninkuin se on kolkko pie-
nen ikäni siellä paistanut, jos-
sa lauloivat samat linnut, jotka
siellä ties kuinka monessa kym-

menessä polvessa jo minunkin ai-
kanani ovat laulaneet. Niin, on
merkittävää, kuinka meillä ihmisil-
lä aina ja kaikkialla on haaveem-
me tuollaisesta Onnelasta, jonka
miehen kuvituksessamme rinnastam-
me Raamatun paratiisiin. Siinä
rantajäällä huokaisevan valkeuden
keskellä muistin, nuo kaukaiset
Onnelat, joissa juuri olin aloitta-
nut kiertokäyntini Eino Railon
opastuksella. (Aina meitä seuraa
tuo haave, jonka runoilijat kau-
ta vuosituhanten ovat pukeneet
milloin Edenin, milloin Arkadian
hahmoon, milloin kuvanneet sen
Elysonin kenttäni lauhama hen-
kämeline läntisineen — haaveena
tuntuu niin Pindarokselle ja Plu-
tarkokselle kuin Vergiliuksellekin,
milloin ritarirunouden Brecelian-
den messänä Arthur-kuninkaan,
hoveineen, milloin kirjastullivuoi-
ren huippuna, missä Dante koh-
taa ihanan Mateldan, milloin
maailisena huvilana, Ciceron Tu-
sculumina, Medicien Villa Careg-
gina Italian taivaan alla Välimen-
nen sinessä viiniä kypsytävällä
rinteellä. . .

Ja omista kirjallisuudessamme
voisimme poimia näitä Onnela-
haaveita lukemattomia. Niitä on
Kivellä varsinkin runoissaan, ni-

tä on Aholla lastuissaan. Ja kun
kerä Raillosta aloitin, niin on
oppineella kirjailijallamme tuossa
kajakkien yhteisessä "menneessä
kesässä".

Niin sitten nousin kivikövä
hankea pihakuisille ja jäin sil-
mät suljettuina päivänpaisteeseen
kuun elemaan. Musiikki loppui
hetkeksi, mutta samassa pyrähti
talibintti keltarinta hallitsevan
pihamännyn oksalle, kaikkeli, kei-
kisteli, jo hypähti siitä melkein
käden ulkopuville soreana kasva-
van nuoren kotiköivun oksalle.
Tintti hänpököhän ois: ollut orkes-
terin johdajana, katsos mokomaa,
ei olisi uskonut, mutta västaräkki,
frakkijänkä, puultu vielä. Ja
rouva Talibintti hypähti samassa
hänpököhän oksalle ja siinä
naisellisen kainosi kurkisteli. Jo-
kin pieni solistinsa ehkä. Mutta
suuri orkesteri itse pysyi näky-
mättömänä, enkä minä, luonnon
vain ulkonaisilla korvilla armoit-
tama maailikko, pystynyt sano-
maan, ketä kaikkia siellä jo piha-
pöydissä oli kotona.

Luminietos alenituupi,
jokohan kevät saa,
koivunlatvat punertuupi —
sekös mua hauskuuttaa. . .